

15 Ιουλίου 2024

Η ξεχασμένη ηρωίδα του ΡΙΚ, Λόλα Σκουταρίδου

[/ Γενικά Θέματα](#)

του Παναγιώτη Παπαδημήτρη

Η ξεχασμένη ηρωίδα του ΡΙΚ, Λόλα Σκουταρίδου: «Εγώ ρε, ήμουν, είμαι και θα είμαι μαζί του. Ζήτω ο Μακάριος...»

15 Ιουλίου 1974: Σαράντα και πλέον υπάλληλοι, του ΡΙΚ μεταφέρονται στο στούντιο της τηλεόρασης. Ένας αξιωματικός, ονόματι Ροκάς τους απειλεί και τους βρίζει χυδαία. Σε κάποιο στάδιο αγγέλλει ότι ο Μακάριος είναι νεκρός. Ρωτά: «Και ποιος είναι τώρα με τον Μακάριο;» Και η Λόλα Σκουταρίδου εγείρεται, τον κοιτάζει κατάματα και του απαντά δυνατά χωρίς φόβο: «Εγώ ρε, ήμουν, είμαι και θα είμαι μαζί του. Ζήτω ο Μακάριος...»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ: Ενώ οι πραξικοπηματίες ανακοίνωναν το πρωί της 15ης Ιουλίου 1974, από το ΡΙΚ, ότι “ο Μακάριος είναι νεκρός” αρκετοί υπάλληλοι του ΡΙΚ και δύο τουλάχιστον πραξικοπηματίες αξιωματικοί και ένας στρατιώτης γνώριζαν από πολύ νωρίς την αλήθεια, ενώ βρίσκονταν στο ΡΙΚ, ότι ο Μακάριος είχε γλυτώσει από την επίθεση στο Προεδρικό Μέγαρο και ό,τι αναζητούσε, καταδιωκόμενος, ασφαλές καταφύγιο. Αργότερα μάλιστα μια υπάλληλος άρχισε να φωνάζει μπροστά στα προτεταμένα όπλα των πραξικοπηματιών: “Ο Αρχιεπίσκοπος ζει...”

Οι στρατιωτικοί είχαν εγκλωβίσει το προσωπικό του Ιδρύματος μέσα στα στούντιο του Ραδιοφώνου και της τηλεόρασης. Ήταν μια μεγάλη ομάδα από άνδρες και

γυναίκες.

Η Λόλα Σκουταρίδου

Οι υπάλληλοι που γνώριζαν το μυστικό ήταν ο δημοσιογράφος Δημήτρης Ανδρέου, ο ηχολήπτης Αντώνης Τριλλίδης, η παραγωγός Πόπη Δανιήλ, η Ανθούλα Αλεξάνδρου-Πόπη, υπεύθυνη εκπομπής της Τηλεόρασης και η Ρίτα Κουρούπη. Αυτοί μαρτυρούν ή ενημέρωσαν άλλους ότι η πληροφορία έφθασε κοντά τους, χωρίς να το επιδιώξουν, από διαφορετικά κανάλια, εντελώς τυχαία και προπαντός πολύ νωρίς, ώστε να μη πιστεύουν αυτά για τα οποία κόμπαζαν οι πραξικοπηματίες. Όμως, δεν είχαν τρόπο να ενημερώσουν τον κυπριακό λαό που αγωνιούσε μέχρι που τέθηκε σε λειτουργία ο Ελεύθερος Ραδιοσταθμός της Πάφου και ανέτρεψε τους ισχυρισμούς των πραξικοπηματιών.

Ήταν λίγο μετά τις 08.00 το πρωί της 15ης Ιουλίου 1974 όταν εκδηλώθηκε το πραξικόπημα και οι πραξικοπηματίες όρμησαν μέσα στο στούντιο του Πρώτου Προγράμματος του ΡΙΚ και ανακοίνωσαν κομπάζοντας ότι ο Μακάριος ήταν ήδη νεκρός μέσα στα χαλάσματα του Προεδρικού.

Ενώ οι εθνοφρουροί προσπαθούσαν να περιορίσουν τις κινήσεις των υπαλλήλων, μεταφέροντάς τους στα δύο στούντιο, σε ένα γραφείο, δίπλα από το διάδρομο που οδηγούσε προς την καντίνα, απ' όπου περνούσε ο Αντώνης Τριλλίδης, ακούστηκε, περιέργως, να κτυπά ένα τηλέφωνο, παρά το γεγονός ότι τα τηλέφωνα είχαν αποκοπεί από τους πραξικοπηματίες. Ο,τι και να συνέβαινε ο Αντώνης άκουσε το τηλέφωνο και γλίστริσε κρυφά μέσα στο γραφείο, σήκωσε το τηλέφωνο και όπως μου αφηγήθηκε ο κάμεραμαν Δώρος Παρτασιδής, που ήταν μαζί του, στην άλλη άκρη, κατά τύχη, βρισκόταν η μητέρα του. Το σπίτι της μητέρας του βρισκόταν στη δυτική πλευρά του Προεδρικού Μεγάρου, μεταξύ του δρόμου και του «ποταμοσιιάς» που σχηματιζόταν στο βάθος του μικρού δάσους, το οποίο περιέβαλλε το Προεδρικό Μέγαρο-κοντά στο σημερινό κτήριο των αγωνιστών της ΕΟΚΑ, στο Στρόβολο.

Εκεί προς έκπληξή της είδε τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο να κινείται με γρήγορο βηματισμό, σχεδόν έτρεχε, με μερικούς άνδρες της φρουράς του, για να προσπαθεί να βρει τρόπο διαφυγής από το βομβαρδιζόμενο Προεδρικό, το οποίο δεχόταν επίθεση με τανκς, από τη βόρειο-ανατολική είσοδο του Μεγάρου. Είπε στο γιο της που την άκουε σχεδόν με κομμένη την ανάσα:

-Εν ψέματα που λαλούν ότι ο Μακάριος είναι νεκρός. Είδα τον εγώ να φεύγει από μπροστά από το σπίτι μας. Εν εσκοτώθηκεν. Εν ζωντανός...

Έκπληκτος ο Τριλλίδης έσπευσε να απομακρυνθεί και κατευθύνθηκε με τους άλλους συναδέλφους του στο μεγάλο στούντιο της τηλεόρασης, διερωτώμενος, προφανώς, αν πραγματικά δεν σκοτώθηκε ο Μακάριος ή μήπως η μητέρα του

έκανε λάθος.

Σχεδόν ταυτόχρονα ερχόταν η ίδια πληροφορία, ότι ο Μακάριος δεν ήταν νεκρός, από δυο Ελλαδίτες αξιωματικούς που ανέλαβαν τη φρούρηση των υπαλλήλων του ΡΙΚ, μέσα στο στούντιο της τηλεόρασης με μερικούς ένοπλους ημίγυμνους στρατιώτες, από τη μέση και πάνω, λόγω καλοκαιριού, να ουρλιάζουν κυριολεκτικά και να προσπαθούν να επιβάλουν τη δική τους τάξη, καθώς πολλές γυναίκες υπάλληλοι προσπαθούσαν να βρουν προστασία η μια πίσω από την άλλη στριγγλίζοντας, αλλά και από τους άνδρες που μεταφέρθηκαν εκεί ανεξάρτητα από θέση και αξίωμα εκείνη τη στιγμή.

Κάτω στο δάπεδο του στούντιο, σχεδόν αγγίζοντας τις μπότες του ενός αξιωματικού κάθονταν σταυροπόδι, ο Δημήτρης Ανδρέου και η Ανθούλα Αλεξάνδρου και διερωτώντο με ποιο τρόπο θα περνούσε το κακό και πώς θα κατέληγε αυτό που συνέβαινε εκείνη τη στιγμή στο ΡΙΚ και στην Κύπρο.

Κι εκεί άκουσαν τον έναν αξιωματικό να ψιθυρίζει στον άλλο:

«Την γλύτωσε πάλι ο κ- - - παπάς...»

Η Ανθούλα και ο Δημήτρης αλληλοκοιτάχθηκαν. Και προφανώς ήθελαν να σηκωθούν να το φωνάξουν σε όλους, αλλά η Ανθούλα τραβούσε τον Δημήτρη από το πουκάμισο για να μη σηκωθεί γνέφοντάς του να σιωπήσει.

Σχεδόν ταυτόχρονα ο ένας από τους αξιωματικούς ακούστηκε να ανακοινώνει ότι ο Μακάριος σκοτώθηκε, οπότε ο Δημήτρης Αντρέου, μη αντέχοντας άλλο, καθώς ήταν ένας πολύ ατίθασος άνθρωπος, είπε στον αξιωματικό σιγανά με κάπως τρεμάμενη φωνή:

«Δεν σκοτώθηκε ο Μακάριος, ζει...»

Δεν προχώρησε άλλο βλέποντας την έκπληξη του Ελλαδίτη αξιωματικού και ενώ η Ανθούλα συνέχιζε να τον τραβά από το πουκάμισο και να τον καλεί να κάτσει στη θέση του, καθώς οι πραξικοπηματίες, δεν σήκωναν από λόγια. Πραγματικά δεν είχε σκοτωθεί ο Μακάριος.

Η ίδια πληροφορία έφθασε και στην Πόπη Δανιήλ που βροντοφώναξε σε ένα αξιωματικό, τον γνωστό σε όλους ως Ροκά λέγοντάς του σύμφωνα με τον Ανδρέα Κουκκίδη μέσα στο στούντιο της τηλεόρασης:

«Ζει ο Μακάριος, καρφί στα μάτια σας...»

Η πληροφορία δεν είχε ακόμα διαρρεύσει ευρύτερα, ενώ πανικόβλητοι οι υπάλληλοι του ΡΙΚ διατάχθηκαν να σηκωθούν και ο Ροκάς, άρχισε να ουρλιάζει και

πάλι. Οι νεαροί στρατιώτες της Εθνικής Φρουράς, που κάποιοι ακόμα μπορεί να πίστευαν, όπως λέχθηκε, ότι έκαναν δοκιμαστική άσκηση, συνέχιζαν να παίζουν το ρόλο τους. Ο αξιωματικός τους συνέχιζε να επαναλαμβάνει ότι ο Μακάριος ήταν νεκρός.

Η ίδια πληροφορία, ότι δεν είχε σκοτωθεί ο Μακάριος, έφθασε και σε μια άλλες υπαλλήλους του ΡΙΚ μέσα στο στούντιο του ραδιοφώνου, όπου ένας εθνοφρουρός της σιγοψιθύρισε:

«Δεν σκοτώθηκε ο Μακάριος...»

Η Ρίτα Καλλινίκου-Κουρούπη που ήταν κι αυτή με την ομάδα των υπαλλήλων μέσα στο στούντιο χαμογέλασε με ικανοποίηση. Ήταν κόρη του πρωτοψάλτη της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Θεόδουλου Καλλινίκου. Ήταν βέρα μακαριακή.

Εκείνη τη στιγμή ένας αξιωματικός είδε τον στρατιώτη να συνομιλεί φιλικά με τους υπαλλήλους και του φώναξε να απομακρυνθεί.

Οι στιγμές για τους υπαλλήλους ήταν πραγματικά δύσκολες λόγω της ζέστης, της δίψας και του ιδρώτα, καθώς τα “αίαρ- κοντίσιον” φαίνονταν να μη λειτουργούν με τους τόσους ανθρώπους σε μικρούς κλειστούς χώρους, αλλά και με έναν αξιωματικό να ορύεται και να βρίζει τους υπαλλήλους χρησιμοποιώντας κάθε είδους βωμολοχία που έμαθε στον στρατό δείχνοντας τον χειρότερο χαρακτήρα Έλληνα αξιωματικού.

«Που- - - δες» , «που- - - -ες» του ΡΙΚ ήταν μερικές από τις φράσεις που χρησιμοποιούσε συνεχώς λες και βρισκόταν στο χειρότερο χαμαιτυπείο η πορνείο, μου είπε η Ρίτα Καλλινίκου, ντροπιάζοντας τον ελληνικό στρατό με τη συμπεριφορά του και κάνοντας τους υπαλλήλους να αηδιάζουν ακόμα περισσότερο από αυτόν τον οποίο θεωρούσαν σαν ένα από τους καταλυτές της δημοκρατίας.

Στο μεγάλο στούντιο της τηλεόρασης παιζόταν ένα άλλο δράμα. Οι εγκλωβισμένοι υπάλληλοι που ήταν ακόμα περισσότεροι από εκείνους που είχαν μεταφερθεί στο στούντιο του ραδιοφώνου, υπέφεραν από την προκλητική στάση του Ροκά.

Ήταν τότε που μια λεπτοκαμωμένη νέα, άγνωστη εν πολλοίς στους περισσότερους, που ζούσε απομονωμένη στο γραφείο της, στο τμήμα μεταφράσεων της τηλεόρασης, σηκώθηκε από τη θέση της και του βροντοφώναξε με όλη της τη δύναμη ζητωκραυγάζοντας υπέρ του Μακαρίου. Ήταν η Λόλα Σκουταρίδου, όπως προαναφέρθηκε, μια από τις παλιές υπαλλήλους του Τμήματος Ειδήσεων, η οποία είχε υπηρετήσει στις τάξεις της Βρετανικής Βοηθητικής Δύναμης στην Κύπρο στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ο Ροκάς είπε στους αγωνιώντες υπαλλήλους ότι ο Μακάριος ήταν νεκρός και ότι είχε σκοτωθεί μέσα στα χαλάσματα του Προεδρικού.

«Είναι τώρα κανένας με τον Μακάριο», τους ρώτησε κοροϊδευτικά και προκλητικά. Οπότε η Λόλα Σκουταρίδου σηκώθηκε από τη θέση της και του πέταξε κατάμουτρα όσο πιο δυνατά μπορούσε αγανακτισμένη:

Εγώ, ρε, ήμουν, είμαι και θα είμαι με τον Μακάριο. Ζήτω ο Μακάριος.

Ο Ροκάς τάχασε προς στιγμή και στη συνέχεια όπλισε το αυτόματό του και το πρόταξε εναντίον της, έτοιμος να πυροβολήσει αγανακτισμένος γι' αυτό που άκουσε. Τότε, σύμφωνα με τις μαρτυρίες των υπαλλήλων, μια μεγάλη ομάδα από αυτούς, που στέκονταν πίσω από τη Λόλα, ανάμεσα στους οποίους και ο Δημητράκης Κυπριανού, μετέπειτα γενικός διευθυντής του ΡΙΚ, και ο σκηνοθέτης Τασος Ταντελής, άρχισαν να κάνουν νοήματα ομαδικά με τα χέρια στον Ροκά, θέλοντας να του δώσουν το μήνυμα ότι η κοπέλα δεν τα είχε «τετρακόσια», ότι δεν ήταν καλά στην υγεία της και να μη πυροβολήσει.

Ο Ροκάς έκανε μια κίνηση που θύμιζε απογοήτευση και τελικά κατέβασε το όπλο του και πείστηκε να μην πατήσει τη σκανδάλη. Κανένας δεν ξέρει πόσοι θα κινδύνευαν από μια τέτοια ενέργειά του, αν έριχνε μια ριπή.

Ήταν μια σκηνή που όσοι την έζησαν εκείνη την τραγική μέρα, την θυμούνται πολύ έντονα.

Όμως υπήρξε και συνέχεια. Γιατί η Λόλα προχώρησε με προτεταμένη την παλικάριά της, έσπρωξε το Ροκά και του είπε αηδιασμένη με περιφρόνηση:

-Κάνε πέρα και φέρε φάρμακα να δέσουμε τις πληγές αυτού του νεαρού τραυματία στρατιώτη.

Και προχώρησε προς τον τραυματία που κειτόταν στο δάπεδο και δεχόταν κατά διαστήματα τα κτυπήματα του Ροκά, που τον βασάνιζε, προφανώς γιατί πρόβαλε αντίσταση, παρά να τον βοηθήσει.

Τη σκηνή κατέγραψαν επακριβώς και με κάθε λεπτομέρεια δυο σκηνοθέτες του ΡΙΚ, με τα μάτια της ψυχής τους και όχι με την κάμερα, γιατί τέτοια ώρα, δεν μπορούσαν να έχουν στη διάθεση τους ένα τέτοιο βοήθημα. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν μπορούσαν να καταγράψουν τις χυδαίες ύβρεις του Ροκά που ωρυόταν ξεδιάντροπα. Ήταν οι σκηνοθέτες Ανδρέας Κωνσταντινίδης και Μαρία Αβρααμίδου.

Ο σκηνοθέτης Ανδρέας Κωνσταντινίδης κατέγραψε τα διαδραματισθέντα το ΡΙΚ με τον δικό του τρόπο κι έτσι διατηρήθηκαν στο αρχείο του ΡΙΚ, σαν ιστορικό ντοκουμέντο. Ακούγοντάς τον να αφηγείται αυτά που συνέβησαν σου δίνει την εντύπωση πως τα κατέγραφε με κάμερα και όχι με τη μνήμη του, για να τα αφηγηθεί ύστερα από πολλές δεκαετίες στη δημοσιογράφο του ΡΙΚ Μαρία Αγγελίδη στην εκπομπή της «Παρασκήνιο». Παραθέτω ολόκληρη την αφήγηση επί λέξει όπως καταγράφηκε και μπορείτε να την ακούσετε κι εσείς ζωντανά και στον «Ψηφιακό Ηρόδοτο» του ΡΙΚ:

«Το πραξικόπημα με βρήκε στην είσοδο του ΡΙΚ . Είδα τρελούς ανθρώπους να πυροβολούν, είδα ανθρώπους να πέφτουν κτυπημένοι, είδα το προσωπικό του ΡΙΚ να βγαίνει έξω με υψωμένα τα χέρια και πίσω οι πραξικοπηματίες να τους βάζουν ασπίδα για να παραδοθούν οι αστυνομικοί απέναντι (στον Πύργο του ΡΙΚ). Είδα συναδέλφους να λιποθυμούν και να πέφτουν κάτω. Για μένα ήταν η χειρότερη στιγμή της ζωής μου. Ομολογώ ότι δεν θα ήθελα ποτέ να ζήσω αυτά τα πράγματα. Και την ίδιαν ώρα είχα την αγωνία της οικογένειάς μου που δεν ήξερα ούτε πού βρισκόντουσαν γιατί σκορπιστήκαμε.

Να περιγράψω την εικόνα μιας συναδέλφου που μού έμεινε πολύ στο μυαλό, και που δεν ξέρω αν εκτιμήθηκε ποτέ; Θυμάμαι όταν μάς ανακοίνωσαν ότι είχαν σκοτώσει τον Μακάριο, όπως εκείνοι ενόμιζαν ή όπως ήθελαν να πιστέψουμε εμείς μέσα σε ένα στούντιο, που υπήρχε φωτιά και καπνός γύρω... με δυο συναδέλφους, έναν άνδρα και μια γυναίκα, να βρίσκονται κάτω λιπόθυμοι και ενώ κάποιοι προσπαθούσαν να τους συνεφέρουν.

Υπήρχε ένας αστυνομικός στην είσοδο με δεμένα τα χέρια με τέλια και έτρεχε αίμα από την πλάτη του, κι εκείνος λιπόθυμος, ένας στρατιώτης με κτυπημένο το γόνατο από σφαίρα που ήταν σε μια γωνιά και την ίδιαν ώρα εμπήκεν ένας ελλαδίτης υπολοχαγός της Εθνικής Φρουράς, ο οποίος άρχισε να φωνάζει ότι «ο κο - - παπας επέθανε» και ρωτούσε αν «είναι ακόμα κανένας που είναι μαζί του...» Και σηκώθηκε μια συνάδελφος και στάθηκε μπροστά του. Θυμούμαι εκείνο που του είπε: «Εγώ ήμουν, είμαι και θα είμαι μαζί του... «

Και οι συνάδελφοι που ήταν πίσω της άνοιξαν, γιατί αυτός εγύρισε το όπλο και το όπλισε πάνω της. Ήταν μια στιγμή που ομολογώ εζήλεψα πολύ το θάρρος αυτής

της γυναίκας»... Στη συνέχεια η Λόλα Σκουταρίδου, αυτή ήταν η συναδέλφισσα, τον έσπρωξε και ζήτησε πρώτες βοήθειες, φάρμακα και γάζες και έφτιαξε το γόνατο του κτυπημένου στρατιώτη.

Η μαρτυρία του Ανδρέα Κωνσταντινίδη και της Μαρίας Αβρααμίδου

Η σκηνοθέτης, η Μαρία Αβρααμίδου κατέγραψε με τον δικό της φακό τη σκηνή και αφηγήθηκε στον επίσης σκηνοθέτη Δημήτρη Τοκαρή (ιστοσελίδα CITY): «Λοιπόν η πιο αστεία και ταυτόχρονα μπορώ να πω τραγική σκηνή, συνέβη στο πραξικόπημα... Συνέβη όταν κάποιοι έξαλλοι στρατιωτικοί, Ελλαδίτες και Κύπριοι, μπήκαν στα γραφεία μας και μας διέταξαν -με καθόλου ευγενικό τρόπο- να μπούμε στο στούντιο της τηλεόρασης. Καθίσαμε όλοι κάτω. Δίπλα μου θυμάμαι κάθισε ο Δημήτρης Κυπριανού και πιο κάτω η δακτυλογράφος Λόλα Σκουταρίδου. Σε μια στιγμή ακούστηκε από το ραδιόφωνο ότι «Ο Μακάριος είναι νεκρός».

Τότε ένας στρατιώτης Ελλαδίτης, Ροκάς, λεγόταν, νομίζω, μας είπε με πολύ άγριο ύφος: «Ακούσατε, ο παπάς είναι νεκρός, ποιος τολμά τώρα να πει «Ζήτω ο Μακάριος;»

Τότε σηκώθηκε η Λόλα, που ήταν στην Αγγλική Αεροπορία τον καιρό του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και είπε με δυνατή φωνή: «Εγώ ρε. Ζήτω ο Μακάριος»".

Θυμούμαι πως επικράτησε για λίγες στιγμές νεκρική σιγή. Ο Ροκάς πρόταξε το όπλο του και προχώρησε προς την ατρόμητη Λόλα. Τότε ο Δημήτρης Κυπριανού σηκώθηκε και κρύφτηκε πίσω από την ράχη της Λόλας και έκανε απεγνωσμένα γνεψίματα στον Ροκά μαζί με τους άλλους, ότι ήταν τρελή».

Με τον Δημήτρη Κυπριανού ήταν και ο σκηνοθέτης Τάσος Ταντελές που θυμάται ότι όλοι έκαναν το ίδιο νόημα στον Ροκά, βάζοντας το χέρι στο κεφάλι και κάνοντας του νόημα ομαδικά ότι ήταν τρελή.

Αυτά σαν μια εικόνα της πιο ανάλγητης συμπεριφοράς των κακών Ελλήνων αξιωματικών τους οποίους ο κυπριακός λαός αποκαλούσε με αποτροπιασμό «καλαμαράδες» που έγιναν οι επίορκοι της Κύπρου που την παρέδωσαν στον Αττίλα όπως θα δούμε στη συνέχεια...

Η ηρωίδα του ΡΙΚ από τις πρώτες υπαλλήλους με τον αριθμό 139

Η Λόλα Σκουταρίδου, που σίγουρα είναι μια ηρωίδα του ΡΙΚ, και ίσως και της αντίστασης κατά των πραξικοπηματιών, κατατάγηκε από τις πρώτες Κυπρίες στη Βοηθητική Στρατιωτική Υπηρεσία (Α.Τ.Σ.) στην Κύπρο. Η κατάταξη άρχισε μέσα

στον Αύγουστο του 1942 . Οι νεοσύλλεκτες αποστέλλονταν στη βάση του Α.Τ.Σ. στη Μέση Ανατολή για εκπαίδευση και έπειτα αναλάμβαναν καθήκοντα όπως οδηγοί, μηχανικοί, αποθηκάριοι στη Μέση Ανατολή, αντικαθιστώντας τους άνδρες, που μπορούσαν να πάνε στο μέτωπο. Στον στρατό υπηρέτησε με βαθμό δεκανέα μαζί με άλλες 200 κυπριοπούλες.

Η Λόλα Σκουταρίδου δεν ήταν καθόλου εκδηλωτική και πολλοί την περιγράφουν ως μια νέα που δεν ξανοιγόταν καθόλου σε φιλίες και κοινωνικές συναναστροφές. Ωστόσο, ήταν μια νέα με μεγάλη ιστορία που θα την ζήλευαν πολλές νέες σήμερα. Στα νιάτα της λοιπόν, εθεωρείτο μια από τις νέες που την ενέπνεαν τα πανανθρώπινα ιδανικά της ελευθερίας κι έτσι επιζητούσε την ευκαιρία για να προσφέρει εναντίον του άξονα με τις βρετανικές δυνάμεις. Έτσι σαν της δόθηκε η ευκαιρία την άρπαξε. Ήδη τα δυο της αδέρφια, ο Πάρης και ο Λεωνίδας, είχαν καταταγεί στο Βρετανικό Σύνταγμα από τους πρώτους. Και σαν βρήκε την ευκαιρία η Λόλα Σκουταρίδου έσπευσε να καταταγεί στη Βοηθητική Στρατιωτική Υπηρεσία (Α.Τ.Σ) και έφυγε για τη Μέση Ανατολή, όπου εκπαιδεύθηκε σε στρατιωτική βάση.

Η Λόλα Σκουταρίδου χρησιμοποίησε πολύ «ενθουσιαστικά λόγια», όπως σημείωνε συνεργάτης του περιοδικού «Κυπριακή Επιθεώρηση» τον Νοέμβριο του 1942, παραμονή της αναχώρησης της για εκπαίδευση.

«Ουδείς βεβαίως υπολογισμός με παρεκίνησε να εγγραφώ εις το Α.Τ.Σ αλλά από καιρού μία και μόνον σκέψις εκυκλοφόρει στο μυαλό μου, το πώς να κατορθώσω να προσφέρω και εγώ τας υπηρεσίας μου δια την εξυπηρέτησιν του αγώνος της Ελευθερίας, δια τον οποίον μάχονται όλα τα Ηνωμένα Έθνη.

Οι δύο αδελφοί μου εκ των πρώτων ενεγράφησαν εις την στρατιωτικήν υπηρεσίαν. Ο μεν πρωτότοκος, λοχίας Πάρης Σκουταρίδης, από τριετίας υπηρετεί εις το R.A.S.C. κάπου εις την Μέσην Ανατολήν, ο δε δευτερότοκος ανθυπολοχαγός Λεωνίδας Σκουταρίδης, προτού έτι συμπληρώση το 18ον έτος της ηλικίας του έσπευσε και ενεγράφη εις το C.V.F.

Επερίμενα και εγώ λοιπόν μίαν κατάλληλον ευκαιρίαν, οπότε εφάνη η κ. Τσίττυ. Αμέσως τότε έκρινα ότι ήτο η κατάλληλη στιγμή και, χωρίς να διστάσω καθόλου, εγκατέλειψα και την εργασίαν μου και το σπίτι μου, δια να εξυπηρετήσω με τας ασθενείς μου δυνάμεις το ιδεώδες όλων των ελευθέρων λαών».

Όταν η Λόλα αποστρατεύθηκε, προσελήφθη από τις πρώτες υπαλλήλους της Κυπριακής Ραδιοφωνικής Υπηρεσίας, στο Τμήμα Ειδήσεων, με τον αριθμό 139. Αργότερα μετατέθηκε στο τεχνικό τμήμα και ασχολείτο με τη μετάφραση διαλόγων των διαφόρων ταινιών που πρόβαλλε το ΡΙΚ.